

در این دیدار تاریخ عمرافن به کسار ما جبهه آمیز نو زندگی از یاد اندیش مین مان
 سوس می خوانم که تازه ضربه . اما اگر برای کسار هر هنرند شعر کفتم می شد تاریخ
 ادبیات معاصر ما سوگنا به صا بود، در حالی که باید پیروزی نامه باشد که هست .
 سینه ام در راه بهائی دس انبیه مردم در تداوم برای بزرگداشت مختاری ،
 پوینده و دیگر نو زندگی جان باخته ، نخس از این شعر روی بلا کار داد نوشته
 شده بود :

ستاره مرد و شب افسرد و شمع شد خاموش
 برای آن که بر آید سبیده ی گلرنگ .
 به پیشوازی سحر ، کاروان به راه افتاد
 ستیزه جوی و دلاور ،
 بری ز بیم و درنگ .

عقاب سرکش مغرور ، در دل توفان ،
 پرید تا افق دور ، پر زد و افتاد .
 هزار سال اگر یست زندگی می کرد ،
 نداشت ارزش يك دم ، که با شرف جان داد .

به خون ياك تو سوگند ، مردم ایران ،
 ز دشمن تو بگیرند انتقامت را .
 به فصل تازه ی تاریخ ، دست رزمنده ،
 به خط زر بنویسد ، خجسته نامت را .

دوست " پنهانم را در "